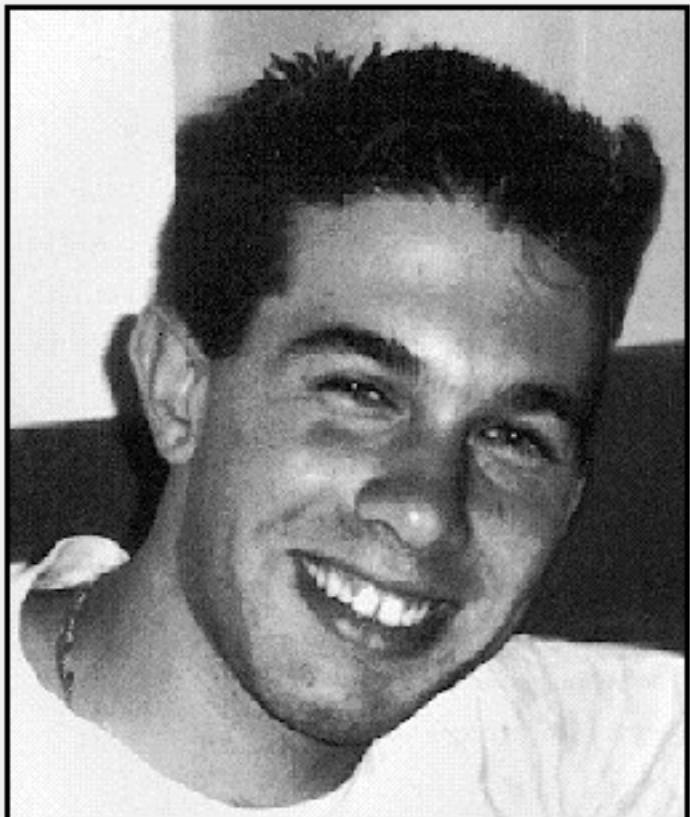

אַלְכָה אֵת אֲלֹהָה, גָּדוֹלָה לְפָנֶיךָ

אַלְכָה, גָּדוֹלָה

לְפָנֶיךָ

צְלִימָה בְּאַרְחוֹ פָּאוֹר קֶ"ג

בן אהוב של,

עברה כבר כמעט שנה מאז שנפרדתי ממן

עדין המומחה מכאב ומצער

ונדמה שהה קרה רק אתמול.

מצפה לראותך נכנס מהחיר בדלת,

וידעעת שהה לעולם לא יקרה.

אתה רחוק ממני

ועם זאת – איתתי כל הזמן.

תפילהות ואהבותי מלאות אותך בדרךך הארוכה

ותקווה אחת בלבבי –

שפעם, באיזשהו מקום, נשוב ונפגש.

אמא

זכריה ג'כהן אב אברוח פאואר צייר

לבני ליאור,

אני צריך לכתוב עליו כמה מילים אבל השכל והלב אומרים לי לכתוב אליו.
ליאור, אני חושב שזאת הפעם הראשונה ואולי האخונה שאני כותב אליו,
 מפני שתמיד הקשר בינו היה כמעט يوم יומי ולא הינו צריכים להתכתב
 אז תדע שאני אוהב אותו כל יום מחדש יותר ויותר וכל זמן שאתה תהיה
 חזק למעלה אני אהיה חזק למיטה.

להתראות, אבא

צְלִימָן גַּעֲכָה אֶת אַבְרָהָם גַּעֲכָה צְלִימָן

ליאור שלנו,

קשה ולא ניתן להאמין שמדוברים עלינו במלשון עבר.
אנחנו ביחד, אמא, אבא ואני, ניצבים יומם ושעה
שעה מדברים איתך, שומעים את בדיחותיך,
משחזרים את אימרותיך כמו "שפוץ", "זהרופאים –
יעיזים?!" ומחייבים חיקוק עצוב וכואב.

בבית נשמעים עדיין קולות צעדין עם הcppcpim
ודמותך האופטימית מול עינינו.

אל תdag יקורי, לא עזבתנו ואנחנו לא עזבים אותך.

רפי

זכריה שיכר ז' אדרה שאור ז' יג

מכتب לחבר

זה עצוב לראות איך הזמן עבר
זה מכאייב לראות כמה אתה חסר
זה משונה לצאת עם אחרים
זה מוזר כשנזכרים באותו ימים
זה כייף לחלום על הדברים הטובים
זה ממשח להזכיר בימים האהובים
זה מצחיק להזכיר בחולומות
זה מביך כשהנזכרים בהתחלה

אבל היכי מכעיס, כאב ועצוב
לדעת שאתה כבר לא תשוב...

צְלִימָן גַּעֲכָה אֶת אַבְרָהָם גַּעֲכָה צְלִימָן

לו

לך שביחד חלפנו לבנות עתיד
ונשבענו שרק המומות בינוינו יפריד
לך – מוכנה הייתה להעניק כל מה שרק ניתן
ולהקדיש את כל חייך למענן, ולהיות רק שלך
לך מילים אלו מוקדשות במלוא האהבה

ליאור...
לעולם לא אשכח אותך!

צְרִיכָהּ אֵת אַבְרָהָם זֶ'עֲלָמָה

לך חבר אהוב...

אני מפחדת מהבוקר שיAIR מחר, להיות שוב בלבד
אני מפחדת לישון בלבד כשהאתה לא איתני
אני מפחדת לרשום "ליאור איננו" ולזכור שאתה שוב בלבד
לזכור שאתה כבר לא שלי.
וain עוד "אתי של ליאור", ain עוד "ליורי שלי"
הכל נגמר!
הסוף שכל כך פחדנו ממנו הפתיע.
כל כך פחדנו מהפרידה. פחדנו לעזוב אחד את השני לדקה
והיינו בלתי נפרדים, היינו כל כך אוהבים
היינו....

זְמָרִים גַּדְעָן אֶל אֲבֹתֵינוּ זְמָרִים

אין רגע שאתה לא איתני,
אני משחזרת את הימים, את הלילות,
את הרגעים היפים והמריבות.
את הרגעים הקשים, את הדקות של שבירה
רציתי שתדע שתמיד אהבתי רק אותך
ニיסיתית לחתת לך כל מה שרק ניתן
אני מקווה שידעת
אני מקווה שהבנת עד הרגע האחרון שאהבתי אותך בכל ליבי
ו אתה חסר לי ואני רוצה אותך כאן לידיו
אני יודעת שאתה מביט ושומר עלי מלמעלה
ומלואה אותו בכל שלב
אר דבר אחד לא אבין לעולם
אייר נקטים פרחים כ茂
ו אתה פרח מוגן?

זה הילדה הקטנה שעדיין אוהבת
ו תית אהתי!

זכרין לך אורה שאור צי

דברים שלא אמרנו:

ליאור הגיע לביתנו בפעם הראשונה נברור, ביישן ומסוייג. וכשראינו את פניו הנעימות, מלאות הרוך – מיד הרגשנו שאנחנו רוצחים לחבק ולאסוף אותו אל ליבנו וביתנו. מעולם לא יצא לנו לדבר עט ליאור על הרגשותיו כשהוא מגע אלינו אליו הביתה. אבל כרטיס הברכה שלח אלינו בראש השנה תשכ"ז, כל כך שימחו וריגש אותנו שאכן הוא קיבל ומצא ב ביתנו את החום והאהבה שככל כך שמחנו להעניק לו.

וכך כתוב לנו ליאור:

“ליצחק, יהודית, לירן, נמרוד וגם אתן,
שתהיה לכם שנה טובה, ושרק נהיה בריאות וביה מאושרים.
תודה על שאתם נתנים לי להרגיש אתכם כמו בביתי של
ומקווה שאצליכם לגמול לכם בצורה ובדרך שווה.
מקווה גם שאני לא ימעמיס” עלייכם יותר מידי!
תודה! ליאור מזרחה”

משפחה סולימן

מושב עופר

סוף הטרגי, ליאור, הותיר בליבנו חלל ריק ומה שנותר לנו
זה לנצוץ את דמותך בליבנו ולזכור אתך תמיד!

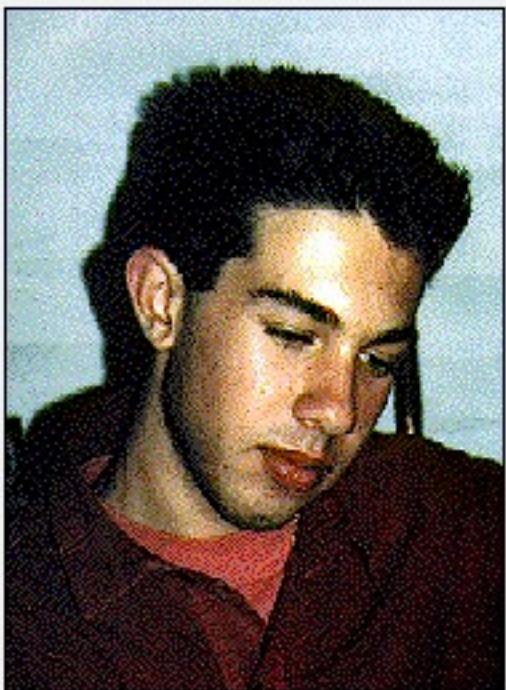
בן דודו לי-אור

כשהוא חייר לעברי תמיד הייתה מוקסמת
בחור נאה לתפארת, עם תפורת מרינס קצרה.
ומתווך החיוור היפה, בהקו שינוי הלבנות והצחחות כשלג.
וכשהוא חייר לעברי הייתה רואה ו מבחינה, אף הקטן והתינוק שלו.
וכשהוא חייר לעברי משמחה הייתה רואה אותו ושמחה בשמחתו.
וכשהוא חייר לעברי חשבתי שלעולם לא ניפרד.
וכשהוא חייר לעברי לא ידעתني שחיווכו ימחק.
וכשהוא דבר אליו לא ידעתני כי הזמן קצר.

זְמִימָה גַּדְחָה אֶל אֲבָרָהָם קָדָשָׁה

וכשראייתי חשבתי כי מחר נתראה שוב.

וכשKENNITY לוז בלון בצורת תוכי גדול, ותלייתו אותו על מיטתו בבית החולים.... לא ידעתני כי KNENITY מתנת פרידה.

כי מАЗ לא ראייתי

ולא סבלתי את כאבו

ולא כאבתי את סבלו

ולא ידעתני איך לעזר

ולא רציתי להאמין.

אר בלילה כשכולם ישנים

וכשאני עוצמת את עיני וחולמת,

מיד פעם אני רואה אותו שוב

צְרָרִים גַּדְעָן אֶל אֲבֹתֵינוּ זֶה

אתה אלי מחייב, ואותי מחייב ואומר לי לא לבכות,
ואומר לי שאתה מרגיש טוב.
אז בבוקר אני מתעוררת,
ושום דבר לא נראה כל כך חשוב.
ואני תוהה וחושבת עליו.
�רבה אנשים יאמרו כי חלומותם הם ארועי היום יום
אר אם אתה בא לבקשני בחולם, ואני מאמין בכך –
אז תדע שאפילו שעיני עצומות וشفתי חתוםות
אני מבקשת סליחה

מזרחי רות

בת דודך האוהבת

צָרְעִים גַּדְגַּלְתִּי אֶת אֲנָשֵׁים שָׂאָלָה קָדָם

כשהכרנו אותו שמחנו מאוד שנפל בחלקו להיות חברים שלו! לא נשכח אף פעם את כל החוויות, הנסיעות והבילויים שעברנו יחד. גם כישליות המשכנו לבנות וכולנו קיינוו שתחלים ותתגבר על המחלת הנוראה הזאת.

כשביקרנו אותו בבית החולים תמיד שמרת על חוש הומור ויחד תיכננו לעשות חיים כשתחלים.

לבנו נשבר ביום בו נלקחת מאייתנו. קיינוו שזה רק חלום וגילינו שזו מציאות.

ליאור – תמיד נזכר אותו כי אתה חרט בלבנו לעולמים.

מהאהבים אותו

ליאור וכרמיה

צְרָרִים גַּדְעָן אֶל אֲנָשֵׁים צְבָאֹת קָדוֹשׁ

ליאור יקר!

כל כך הרבה מילים בראש עוברות, אך הן מתבלבלות, נעלמות ובורחות, כי קשה להחליט במה להתחיל.

אך בכמה מילים אנסה להמחיש, את מה שאזכור אני ל תמיד: תינוק משגע ילד משעשע נער מתבזבז וחיל פורה.

אני יודעת שאתה שם למעלה, רואה את הכל, יודע הכל, ואפילו בהיכן תמיד לעוזר.

איתנו לנצח תישאר

מדודה זהבית

ל	—	לנצח
י	—	יהא
א	—	אורך
ו	—	ודמתוֹן
ר	—	ראויים להערכתה.

הספר שנכתב ע"י ראש מועצת מג'דל מר ישראל עמרוסי

מוריו ורבותי,
פרח מגננו נקטף והוא אל עמי נאסף ביום שבת קודש. אל גנדי מרים את נשמה תר
השבת ושמחה מבית אביך השבתת, היפה בבחורים והנאצל מבני הנעורים.
חביב תמיד, ומקדים שלום לכל אחד, אהוב ונאהב בכל היישוב ובכל מקום
אליו הגיעו.

את מג'דל אהבת מכל מקום ובה רצית לקבוע משכנך. אליך חזרת אך לא כמו
שרצית ורצינו אנו.

השמעה עשתה לה כנפיים ודמעות מכל עין נזלו כמיים. אין גבר שלא כאב ואין
אישה שיכלה לעזר דמעותיה.

צְרָרִים גַּדְלָה אֶת אֲבָדָה שְׁאֹור קְיֻמִּים

תמיד זקוף הולך ברחוב, תמיד מוקף חברים וידידם. תמיד מוקד בחברה. קליל ורצוי ועם נוכחות בולטת. בחור עם כבוד שכיבד כל אחד. פרח יפה מגננו נקטף והוא אל עמיו נאסף.

בן יחיד להורים. כל עולמת היה. איש ניחומים לאם ואיזה מלים לאב על אובדן בן נאהב, פאר החברה ומציגן כחיל. רק ביום העצמאות האחרון הוכרזת כחיל מצטיין ועל כך הייתה גאותך וגאות משפחתך השורשית והותיקת.

בדמי ימיך נקטפת. המשפחה ובית מגדל מבכים את השရיפה הגדולה היום. היה מליץ ישר בעד עם ישראל ואני אזכיר נזקור עם החיבור היפה עם הפנים היפים.

סמל ליאור מזרחי – יהי זכרך ברוך.

אָלִים גַּדְעָן אֶל אֲרֹם גַּדְעָן גַּדְעָן

ליאור

לעולם ועד

ליאור

תמיד נזכיר אותה.

ליאור

לא נשכח את חיוך המתוק.

לא נשכח את אהבתך הכנה.

לא נשכח איזה עולם יפה

היית חייזונית ופנימית.

לא נשכח את עיניך הירוקות,

שתמיד נתנו לך אור ושמחה.

לא נשכח את האופטימיות שבר,

עד ליכיר האחרוןים.

ליאור

נסמתר נלקחה מאייתנו בטרם עת,

אר תשאør תמיד חרוט בזיכרוןנו,

לעולם ועד.

ליאור

הלוואי והיית איתנו עכשוו,

ולא היינו צריכים לכתוב מילים אלה.

ליאור.

טלי ברמי

ליאור, "יהה שמן ברוך..."

- ל** – לומר מילה לא הספקת
- ו** – ידעת איך את ליבך סגרת
- א** – אותו רבות ראיינו
- ו** – ובקרבתך תמיד הינו
- ר** – רק המנות הפריד בינו.

ליאור,
את נשמרת אלוקים ישמור,
ואותך תמיד נזכיר,
את שמחת החיים אשר הייתה בר
וצחוקך המתוק אשר היה עמך.

ליאון ושרית

אָלִים גַּדְעָן אֲלֹהֵי שָׁאוּל קָדְמָה

זכורי

כלי חוץ הוא נראה מאשר
אר בפנים היושג גבר.
ואכן יום אחד הסבל עבר
אר ליאור אליו לא חוזר.
הוא הלהך לעולמים
והשאר את כולנו המוממים.
רצינו שתדע שאהנו אותו ליאור
לעולם לא נשכח ותמיד נזכיר.

מה אומר ומה אספר
על אדם זהב שהוא חבר.
רק אטמול טילנו יחדי ברחובות
והיום הוא אצל עצמו בזכרוןות.
ביום בו התגלתה מחלתו.
נתאחדנו ונלחמנו את מלחמותו.
הוא היה אופטימי והאמין שייחלים
וסבל בפנים את כל הטיפולים.

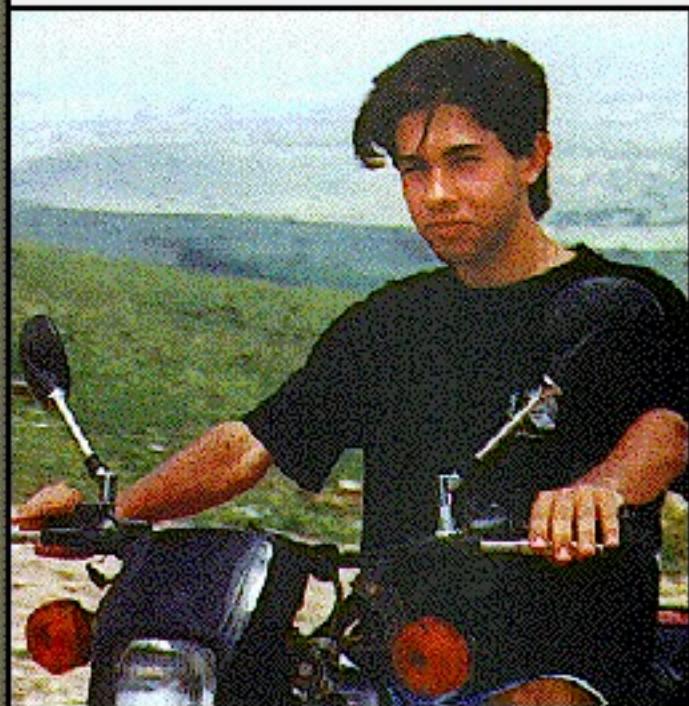
בובליל אבי

אָלִים גַּעֲכָה אֵל אַרְחָה גַּעֲכָה גַּעֲכָה

א.

בריחוף של כנפיים עלית לשמיים
עזבת את הכל, רק לי נותר לסבול
חיפשתי אחריך עכשוו אני בלבד
רוצה שתחזור אליו כי זה כאב יותר מדי.

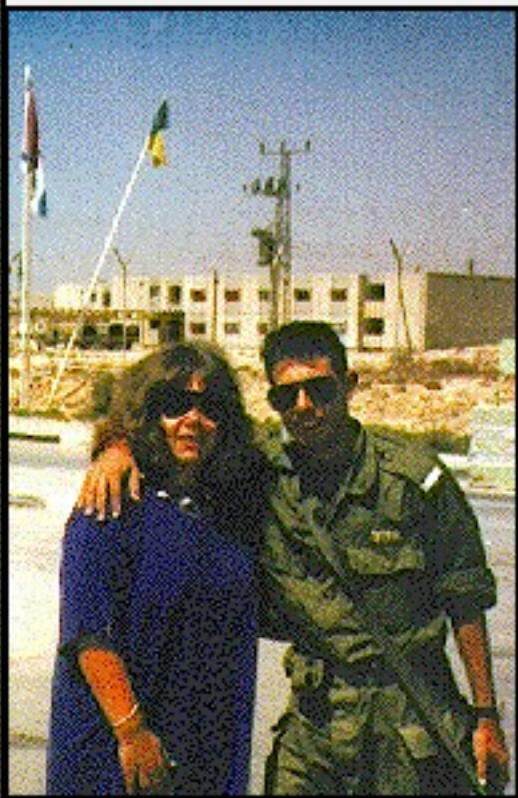
איך הולכת כהרכ עין
איך ברחת בין שתי ידיים
איך הרגשת את השמיים
והלכת אחריהם.

אָלִים גַּדְעָן אֶל אֲרֹם שָׁאוּל קְרַב

ב.

מה כל כך יפה בימים שכל דבר רואים כפליים
אני רואה אותך אחד כי החצי השני נכח
אין עצים שנוגעים בשמיים כי הם עוד חיים בינותיים
ואתה מרוחף אי שם, שומר לי על העולם –
AIR הולכת כהרף עין
AIR ברחת בין שתי ידיים
AIR הרגשת את השמיים
והלכת אחריהם.

ג'ורנו תומך